

DOMINGO DE PASCUA (vixilia pascual na noite santa) (C)

PRIMEIRA LECTURA Xen 1, 1 -- 2, 2

Lectura do libro da Xénexe

No principio creou Deus o ceo e a terra. A terra era unha masa informe e baldeira, as tebras cubrían o abismo e un vento poderoso axitaba as augas. Mandou Deus que houbera luz, e houbo luz. Viu Deus que a luz era cousa boa e arredouna das tebras. Á luz chamouna día e ás tebras chamounas noite. E con iso completouse o primeiro día da semana. Quixo Deus que houbera un espacio para arreda-las augas das augas. E fixo un espacio, que arredaba as augas de enriba das de embaixo. Ó espacio rematado Deus chamouno ceo. E completouse o segundo día.

Mandou Deus que se xuntasen as augas de embaixo nun lugar e que aparecese o chan enxoiado. E así foi. Ó chan enxoiado chamoulle terra e ás augas xuntas, mares. E viu que estaba ben. Mandou Deus que a terra xermolase herba verde, plantas coa súa semente e árbores que desen froitos, cada unha coa súa semente, conforme á súa especie. E así foi.

A terra xermolou herba verde, plantas coa semente conforme á súa especie, e árbores que daban froito, cada unha coa súa semente, conforme á súa especie. E viu Deus que era bo. E completouse o terceiro día. Mandou Deus que houbera luminarias no espacio para distingui-lo día da noite, para dar sinal das festas, das estacións e dos anos e para que, brillando no espacio, alumasen a terra. E así foi. Deus fixo dúas grandes luminarias, unha meirande que rexe o día, e unha máis pequena que rexe a noite, e fixo tamén as estrelas. Deus púxoas no espacio para aluma-la terra, para rexe-lo día e a noite e para distingui-la luz das tebras. E viu Deus que era bo. E completouse o cuarto día.

Quixo Deus que as augas fosen un fervedoiro de peixes e o espacio entre o ceo e a terra un voar de paxaros. E creou os monstros mariños, os moitos xéneros de peixes que refervén nas augas e tódalas sortes de paxaros. E parecéronlle ben. E bendiciunos deste xeito: Reproducídevos, creced, enchede as augas do mar e que os paxaros medren na terra. E completouse o quinto día. Mandou Deus que a terra producise as varias especies de animais, os domésticos, os réptiles e as feras salvaxes. E así foi.

Deus fixo as varias especies de feras salvaxes, animais domésticos, réptiles, e parecéronlle ben. Despois dixo Deus: Fagámo-lo home á nosa imaxe e á nosa semellanza e que mande nos peixes do mar, nos paxaros do ceo, nos animais domésticos e nos réptiles todos da terra. E creou Deus o home á súa imaxe, creouno á imaxe de Deus, varón e femia os creou.

E bendiciunos así: Reproducídevos, creced, enchede a terra e sometédea. Mandade nos peixes do mar, nos paxaros do ceo e nos réptiles todos da terra. E díxolles aínda: Aí vos dou as herbas todas que hai na terra, coa súa propia semente, e tódalas árbores que dan froito, coa súa propia semente, a fin de que vos sirvan para a mantenza; ás feras todas do monte, ós paxaros do ceo e ós réptiles que viven na terra, dóulle-la herba para a mantenza. E así foi.

E viu Deus canto fixera e velaí que era de verdade moi bo. Pasou unha tarde, pasou unha mañá: O día sexto. Quedaron así rematados o ceo e a terra e tódolos seus elementos. Deus concluíu no día sexto a obra que emprendera, e o sétimo día repousou de todo o seu traballo. Deus bendiciu o sétimo día e consagrouno, porque nel repousara de todo o traballo de crear.

SALMO RESPONSORIAL Sal 103, 1-2a. 5-6. 10 e 12. 13-14. 24 e 35c

R/. (cf. 30): **Manda, Señor, o teu Espírito e renova a cara da terra.**

Alma miña, bendí o Señor.
Señor, meu Deus, ti es moi grande,
vestido de gloria e maxestade,
envolto en luz coma nun manto.

Ti asentáche-la terra nos seus alicerces
e non abalará endexamais.
Cubríchela co manto do océano
e as augas subían ó alto dos montes.

Ti encána-las fontes polos ríos,
que corren entre montañas.
Nas súas ribeiras habitan paxaros,
que cantan na ramallada.

Desde a túa morada réga-las montañas,
do froito das túas obras fártase a terra.
Ti fas xermolar herba para o gando,
e plantas para uso dos homes,
para que da terra saquen pan

¡Cantas son, Señor, as túas obras,
todas feitas con saber!
A terra está chea das túas criaturas.
Alma miña, bendí o Señor.

Ou Sal 32, 4-5. 6-7. 12-13. 20 e 22

R/. (5b): **A misericordia do Señor enche a terra.**

A palabra do Señor é recta
e tódalas súas obras son leais:
el ama o dereito e a xustiza,
a súa misericordia enche a terra.

A palabra do Señor fixo os ceos,
o alento da súa boca os astros todos.
Xuntou, coma nun fol, a auga do mar,
coma en depósitos meteu os océanos.

Feliz a nación que reconece a Deus por Señor,
o pobo que El escolleu como herdade.
Desde o ceo mira o Señor,
observa a tódolos homes.

Nós agardámo—lo Señor:
El é o noso socorro, o noso escudo.
Veña a nós, Señor, a túa misericordia,
como de ti o esperamos.

SEGUNDA LECTURA Xen 22, 1-18 (máis longa)

Lectura do libro da Xénese

Naqueles días, Deus puxo a proba a Abrahán, chamándoo: - "¡Abrahán!"

El respondeu: - "Aquí estou".

Deus mandoulle: - "Colle o teu fillo, o único que tes e que tanto queres, Isaac, e vaite ó país de Moriah. Alí ofrecerasmo en sacrificio, no cimo dunha das montañas que eu che mostrarei".

Abrahán ergueuse cedo, aparellou o burro e tomou consigo dous criados e mailo seu fillo Isaac. Coa leña cortada para o sacrificio, púxose ó camiño en dirección para o lugar que Deus lle indicara. O terceiro día Abrahán ergueu os ollos e viu o sitio desde lonxe. Abrahán díxolles ós criados: - "Esperade aquí co burro. Eu e mailo rapaz chegarémonos ata aló. Adoraremos e de seguida volveremos onda vós". Abrahán colleu a leña do sacrificio e púxolla a Isaac, seu fillo, ás costas. Tomou na man o lume e o coitelo, e camiñaban os dous xuntos.

Isaac díxolle a seu pai: - "¡Meu pai!" El respondeu: - "¿Que queres, fillo?"

O rapaz dixo: - "Levamos lume e leña. Pero ¿onde está o año para o sacrificio?"

Abrahán respondeulle: - "Meu fillo, o año Deus o proverá". E camiñaban os dous xuntos. Chegados ó lugar que Deus dixera, Abrahán construíu un altar, puxo enriba del a leña, atou o seu fillo Isaac e deitouno no altar, por enriba da leña. Despois tendeu a man e agarrou o coitelo para sacrificalo seu fillo.

Mais o anxo do Señor chamou desde o ceo: - "¡Abrahán! ¡Abrahán!" El respondeu: - "Aquí estou".

O anxo dixo: - "Non póña-la man no rapaz nin lle fagas mal ningún. Agora dei comprobado que tes temor de Deus, pois non me negáche-lo teu fillo, o único que tes". Abrahán ergueu os ollos e viu un carneiro atrapado nunha silveira polos cornos. Botou man del e ofreceuno en sacrificio, no posto do seu fillo. Abrahán púxolle ó lugar o nome de Moriah. Por iso aínda hoxe se di: - "Na montaña o Señor proverá".

O anxo do Señor chamou a Abrahán outra vez desde o ceo: - "Xúroche por min mesmo -palabra do Señor- que por faceres isto e non me negáre-lo teu fillo, o único que tes, bendicireite e farei crece-los teus descendentes coma as estrelas do ceo e as areas do mar.

Os teus descendentes herdarán as cidades dos inimigos. Tódolos pobos da terra terán bendición na túa descendencia, por me teres ti obedecido".

SALMO RESPONSORIAL Sal 15, 5 e 8. 9-10. 11

R/. (1): Gárdame, Señor, que en ti busco agarimo.

Ti es, Señor, a porción da miña herdade e do meu cáliz,
está nas túas mans o meu porvir.

Teño sempre presente o Señor,
con el ó meu lado non vou vacilar.

Por iso o meu corazón está contento,
as miñas entrañas reloucan
e o meu corpo descansa seguro,
pois non abandonarás no abismo a miña vida,
nin deixarás que o teu santo vexa a corrupción.

Has amosarme camiños de vida,
has encherme onda ti de ledicia,
de gozo sen fin ó teu lado.

TERCEIRA LECTURA Ex 14, 15 -- 15, 1

Lectura do libro do Éxodo

Naqueles días, o Señor díxolle a Moisés: - "¿Que queixas son esas cara a min? Manda ós israelitas que se poñan en marcha. Ti ergue a vara, alonga a man sobre o mar e pártelo en dous, de xeito que os israelitas pasen polo medio a pé enxoito. Eu endurecerei o corazón dos exipcios, que seguirán perseguíndovos. E mostrareime glorioso á conta do faraón, á dos seus carros e á dos seus cabaleiros. Ó mostra-la miña gloria á conta deles, aprenderán os exipcios que eu son o Señor".

O anxo de Deus, que ía diante das hostes de Israel, cambiouse e púxose detrás. Tamén se moveu de diante para detrás a columna de nube. Púxose entre os exércitos de Exipto e os de Israel. A nube por unha banda era de tebra e pola outra alumaba a noite, de xeito que en toda a noite non puideron aproximarse os uns ós outros.

Moisés alongou a man sobre o mar, e o Señor removeuno cun vento forte do leste, que soprou toda a noite, ata seca-lo mar, coas augas partidas. Os israelitas entraron polo medio do mar a pé enxoito. As augas facían muros á súa dereita e á súa esquerda. Os exipcios que os perseguían, a cabalería do faraón, os carros e os cabaleiros, entraron no mar tras deles.

Cerca da madrugada, ollou o Señor desde a columna de nube e de lume para o campamento exipcio e cubriuno de confusión. Pexou as rodas dos carros, de xeito que non podían case que andar. Os exipcios entón dixerón: - "Fuxamos dos israelitas, pois o Señor loita por eles contra nós".

O Señor díxolle a Moisés: - "Estende a man cara ó mar, e as augas volveranse sobre os exipcios, os seus carros e os seus cabaleiros". Moisés alongou a man cara ó mar e, contra a mañá, este volveu ó seu sitio. Os exipcios, fuxindo, deron con el, e o Señor alagounos nas súas augas. As augas, ó xuntárense, cubriron os carros, os cabaleiros e todo o exército do faraón, que entrara no mar tras de Israel. Non quedou nin sequera un. Os israelitas pasaron a pé enxoito polo medio do mar, mentres as augas facían muro á súa dereita e á súa esquerda.

Aquel día salvou o Señor a Israel do poder dos exipcios. Israel puido ver na beira do mar os exipcios mortos. Israel recoñeceu con que man poderosa o Señor tratara ós exipcios. O pobo temeu o Señor e creu nel e no seu servo Moisés. Entón Moisés e os israelitas cantaron este canto ó Señor:

SALMO RESPONSORIAL Ex 15, 1-2. 3-4. 5-6. 17- 18

R/. (1a): **Cantareille ó Señor, é grande a súa victoria.**

Cantareille ó Señor, é grande a súa victoria:
precipitou no mar cabalo e cabaleiro.
A miña forza e o meu cántico é o Señor,
el é a miña salvación.
El é o meu Deus, e loareino,
o Deus de meu pai, e enxalzareino.

O Señor é un guerreiro;
o seu nome é «O Señor».
Alagou no mar o Faraón cos seus exércitos,
a flor dos seus capitáns afogou no Mar Rubio.

Os abismos cubríronos,
baixaron ó fondo coma pedras.
A túa destra, Señor, distínguese pola forza,
a túa destra, Señor, tronza os inimigos.

Guíalos e plántalos no monte da túa herdade,
no lugar onde fixeches, Señor, a túa morada,
no santuario, Señor, que fundaches coas túas mans.
O Señor reinará por sempre eternamente.

CUARTA LECTURA Is 54, 5-14

Lectura do libro do profeta Isaías

Velaí o teu Facedor, o teu Creador, Señor Todopoderoso é o seu nome. Certo que o teu Redentor é o Santo de Israel, chámase Deus de toda a terra. Si, o Señor chamoute coma á esposa abandonada e aflixida no espírito, e coma á esposa da xuventude, que de certo foi rexeitada; o teu Deus díxoche: "Durante un pouco tempo abandoneite, pero con inmensa compaixón recollereite.

Por un arrebatado de ira escondín a miña cara de ti algún tempo pero con amor eterno teño compaixón de ti -dixo o Señor, o teu Redentor-. Si, nos días de Noé aconteceu isto: xurei que as augas de Noé non volverían cruzar sobre a terra, así tamén xurei que non me enfadaría contra ti nin te ameazaría.

Pois os montes moveranse e os outeiros abanearán, pero o meu amor non se moverá de onda ti e a miña alianza de paz non cambaleará -dixo o Señor, que ten compaixón de ti-. Aflixida, azoutada polos ventos, non es compadecida.

Olla que eu asento con cordel de color as túas pedras e ciméntote con zafiros. Asento as túas torres con rubís, e as túas portadas con pedras de cuarzo. Toda a túa muralla con pedras preciosas.

Tódolos teus fillos son discípulos do Señor, e mestres da paz son os teus fillos, (e) estabas ben afincada na xustiza. Gárdate lonxe da opresión. ¡Non teñas medo! E lonxe do terror. ¡Que a ti non se arrime!

SALMO RESPONSORIAL Sal 29, 2 e 4. 5-6. 11 e 12a e 13b

R/. (2a): **Eu lóote, Señor, porque me libraches.**

Eu lóote, Señor, porque me libraches
e non deixaches rirse de min os inimigos.
Sacaches do abismo a miña vida,
fixéchesme revivir,
lonxe dos que baixan ó sepulcro.

Cantádelle ó Señor os seus amados,
loade o seu santo nome.
O seu furor dura só un intre;
o seu favor, toda a vida.
Se hai pranto á tardiña,
ó abrente xa hai ledicia.

Escoita, Señor; ten compaixón de min,
Señor, ven socorrerme.
Trocáche-lo meu lamento en danza,
Señor, meu Deus, hei loarte por sempre.

QUINTA LECTURA Is 55, 1-11

Lectura do libro do profeta Isaías

Isto di o Señor: ¡Ouh, sedentos todos, vinde por auga! Os que non tedes prata, vinde, comprade comida e comed, vinde e comprade comida; sen prata e sen diñeiro comprade viño e leite. Porque cambiades prata polo que non é pan e o voso xornal polo que non farta. Escoitádeme ben: comed ben e que a vosa gorxa se alegre coa graxa. Baixade o oído e vinde onda min, facédeme caso e revivirán as vosas ilusións, pois pactarei convosco unha alianza eterna, os beneficios de David que se manteñen firmes. Velaquí: fareino pregoeiro das nacións, príncipe e lexislador das nacións.

Convocarás un pobo que non coñeces, e un pobo que non te coñece correrá onda ti, polo Señor, o teu Deus, e polo santo de Israel, que ¡tanto te glorificou!

Buscade o Señor mentres se deixa atopar, invocádeo mentres está cerca. Que o malvado deixe o seu vieiro, e que o home pecador (deixe) os seus planos, que se volva ó Señor para que teña misericordia del, que se volva ó noso Deus que ¡tanto engrandece ó perdoar! Pois si, os meus planos non son os vossos planos, nin os vossos vieiros son os meus vieiros -é o Señor quen fala-. ¡Canto máis altos son os ceos cá terra! Así son máis altos os meus planos cós vossos planos, e os meus vieiros cós vossos vieiros.

Velaquí: como a chuvia e a neve baixan do ceo e non voltan alá sen enchoupa-la terra, fecundala e facela brotar, para que lle dea semente ó que sementou e pan ó que come, así tamén será a miña palabra que sae da miña boca: non volverá a min en van, senón que fará o que eu queira, e conseguirá aquilo para o que a mandei.

SALMO RESPONSORIAL Is 12, 2-3. 4bcd. 5-6

R/. (3): Sacaredes auga con gozo das fontes de salvación.

Deus é a miña salvación,
procederei con fiabilidade e non terei medo.
A miña forza e o meu cántico é o Señor,
el é a miña salvación.
Sacaredes auga con gozo
das fontes de salvación.

Dádelle gracias ó Señor e invocate o seu nome.
Pregoades entre os pobos os seus feitos,
proclamade que o seu nome é grande.

Cantádelle ó Señor,
que fixo cousas magníficas,
anunciádeas en toda a terra.
Clamade con gozo e ledicia, habitantes de Sión:
Que grande é no medio de ti o Santo de Israel.

SEXTA LECTURA Bar 3, 9-15. 32 -- 4, 4

Lectura do libro do profeta Baruc

Escoita, Israel, mandamentos de vida; atende ben, para aprender a discernir. ¿Que sucede, Israel? ¿Por que estás no país dos inimigos, e avellentaches nun país estranxeiro?

¿Por que te volviches impuro cos seus cadáveres,
e fuches contado cos que van ó Hades?

Abandonáche-la fonte da sabedoría. Se camiñases polo vieiro de Deus, habitarías en paz para sempre. Aprende onde está o discernir, onde está a forza, onde está a intelixencia para coñecer; aprende tamén onde está a vida longa e a felicidade, onde está a luz dos ollos e a paz.

¿Quen atopou o seu lugar? ¿Quen entrou nos seus tesouros? Pero o que o sabe todo, coñécea, invéntaa co seu saber. O que formou a terra para a eternidade, encheuna de animais de catro patas. O que lle manda á luz que veña, chamouna e ela obedeceu con temor.

As estrelas brillaron lediciosas nos seus escondedoiros, El chamounas e respondéronlle: "¡Aquí estamos!" Lampexaron con ledicia para o seu Creador. Este é o noso Deus, non hai outro a El comparable. El inventou todo o camiño da sabedoría e ensinoullo a Xacob, o seu servo, e a Israel, o seu benquerido.

Despois disto, a sabedoría apareceu sobre a terra e viviu entre os homes. Ela é o libro dos mandamentos de Deus, a Lei que permanece para sempre. Tódolos que a aprezan terán a vida, e os que a deixan a un lado perecerán. Convértete, Xacob, e abrázaa; camiña cara á claridade, ó encontro da súa luz. Non lle deas a outro a túa gloria; nin os teus privilexios a unha nación estranxeira. Somos felices, Israel, porque o que agrada a Deus déusenos a coñecer.

SALMO RESPONSORIAL Sal 18, 8. 9. 10. 11

R/. (Xn 6, 68c): **Señor, ti tes palabras de vida eterna.**

A lei do Señor é perfecta:
reconforta a alma;
a declaración do Señor é firme:
fai sabio ó inxenuo.

Os mandatos do Señor son rectos:
aledan o corazón;
o precepto do Señor é limpo:
ilumina os ollos.

A vontade do Señor é pura:
permanece por sempre;
as decisións do Señor son verdadeiras:
enteiramente xustas.

Son máis cobizables có ouro,
máis có metal precioso;
son máis doces có mel,
máis có zume da antera.

SÉTIMA LECTURA Ez 36, 16-17a. 18-28

Lectura do libro do profeta Ezequiel

Veume a palabra do Señor nestes termos: - Fillo de Adán, cando a Casa de Israel habitaba na súa terra, volvérona impura co seu comportamento e cos seus feitos.

Pero eu desafoguei o meu noxo neles polo sangue que verteron sobre a terra, e polos feitos cos que a mancharon.

Entón eu espárexinos por entre os pobos e dispersáronse polos países; xulgueinos conforme o seu comportamento e conforme os seus feitos. Ó entraren nas nacións onde foron, profanaron o meu santo Nome, e dicíase deles: "Estes son o pobo do Señor, e tiveron que saír da terra del".

Entón eu tiven consideración co meu santo Nome, o que profanara a Casa de Israel entre os pobos onde fora. Por isto, dille á Casa de Israel: Así fala o meu Señor: - Casa de Israel, non por vós vou eu actuar, senón por mor do meu santo Nome, que vós profanastes entre as nacións onde fostes.

Pois vou facer que se recoñeza a santidad do meu gran Nome, profanado entre as nacións nas que vós o profanastes. Entón recoñecerán estas nacións que eu son o Señor -é o meu Señor, quen fala-, cando eu vos faga recoñece-la miña santidad na súa presenza. Pois recollereivos das nacións, xuntareivos de tódolos países e traereivos á vosa terra.

Asperxerei sobre vós auga purificadora e quedaredes puros; de tódalas vosas impurezas e de tódalas vosas idolatrías heivos purificar. Dareivos un corazón novo e poñerei nas vosas entrañas un espírito novo; sacarei da vosa carne o corazón de pedra e poreivos un corazón de carne. Porei nas vosas entrañas o meu espírito e farei que camiñedes conforme os meus preceptos e que gardéde-los meus mandamentos e os cumprades. Viviredes no país que lles dei a vós pais: seréde-lo meu pobo e eu serei o voso Deus.

SALMO RESPONSORIAL Sal 41, 3. 5bcd; Sal 42, 3. 4

R/. Sal 41, 2): Como devece a cerva pola auga dos regatos, así devece por ti, meu Deus, a miña alma.

A miña alma ten sede do Deus vivo:
¿cando verei o rostro de Deus?

Desafógase comigo a miña alma:
Eu marchaba á fronte do pobo cara á casa de Deus,
entre voces de xúbilo e loanza dun xentío en festa.

Manda a túa luz e a túa verdade,
que elas me guiarán;
levaranme ó teu monte santo,
á túa mesma morada.

Achegareime ó altar de Deus,
o Deus da miña alegría,
e loareite ó son da cítola,
Deus, meu Deus.

Ou, cando se celebra o bautismo, Is 12 como despois da lectura n. 5

Ou tamén: Sal 50, 12-13. 14-15. 18-19

R/. (12a): Crea, oh Deus, en min un corazón puro.

Crea, oh Deus, en min un corazón puro,
renóvame por dentro con espírito firme;
non me botes da túa presenza
e non tires de min o teu santo espírito.

Devólveme a alegría da túa salvación,
sostenme cun espírito xeneroso.
Ensinarei o teu camiño ós pecadores
e volverán a ti os descarreirados.

Con sacrificios ti non te compras;
se che ofrezco holocaustos, ti non os aceptas.
O meu sacrificio a Deus é un espírito contrito:
un corazón contrito e humilde
Deus, ti non o desprezas.

PRIMEIRA LECTURA do Novo Testamento Rm 6, 3-11

Lectura da carta do Apóstolo San Paulo ós Romanos

Irmáns: ¿Ignorades que a cantos nos bautizaron en Cristo Xesús, bautizáronnos na súa morte? Enterráronnos, logo, con el polo bautismo na morte, para que, como Cristo resucitou dos mortos pola gloria do Pai, así tamén nós camiñemos nunha vida nova.

Pois se nos enxertaron nel pola semellanza dunha morte como a súa, seguro que tamén o farán por unha resurrección semellante. Pois habedes saber que o noso home vello foi crucificado para destruí-lo corpo pecador, de xeito que non sirvamos máis ó pecado. Porque o que morre, queda liberado do pecado.

Se xa morremos con Cristo, cremos que tamén viviremos con El; e ben sabemos que Cristo, resucitando dos mortos, xa non morre máis, a morte xa non pode nada contra

El. Porque o seu morrer foi un morrer ó pecado para sempre, mais o seu vivir é un vivir para Deus. Así tamén, vós considerádevos mortos ó pecado e vivos para Deus en Cristo Xesús.

SALMO RESPONSORIAL Sal 117, 1-2. 16ab-17. 22-23

R/. Aleluia. Aleluia. Aleluia.

Loade o Señor porque é bo,
porque é para sempre a súa misericordia.
Que o diga a casa de Israel:
é para sempre a súa misericordia.

A destra do Señor é excelsa,
a destra do Señor fixo proezas.
Non hei morrer, vou vivir,
e pregoa-los feitos do Señor.

A pedra que os canteiros desbotaron,
esa mesma, converteuse en esquinal.
Foi o Señor quen o fixo,
unha marabilla á nosa vista.

EVANXEO Lc 24, 1-12

Lectura do Santo Evanxeo segundo Lucas

Á madrugada do primeiro día da semana foron ó sepulcro, levando os perfumes que tiñan preparados. Pero atoparon quitada a lousa, arredada do sepulcro. Entraron, e viron que o corpo do Señor non estaba alí.

Entón, mentres estaban todas perplexas por aquilo, apareceron dous homes con vestidos resplandecentes. Cheas de medo, miraban para o chan; pero eles preguntaron: - ¿Por que buscadeis entre os mortos a quen está vivo? Non está aquí; resucitou.

Recordade o que vos dicía en Galilea: que cumpría que entregasen o Fillo do Home nas mans dos pecadores, que o crucificasen e que resucitase ó terceiro día. A elas acordáronlles aquelas palabras súas, e, volvendo do sepulcro, anunciáronllelo ós Once e a tódolos demais. Eran elas: María Madalena, Xoana, María a de Santiago. E tamén as outras que as acompañaban lles dicían o mesmo ós apóstolos; pero eles non lles daban creto: parecíalles un desatino das mulleres.

Mesmo así, Pedro ergueuse e foi correndo ó sepulcro; abaixándose, viu as vendas soas; e, todo abraiado polo acontecido, volveu para a súa casa.